

CHRISTOFFER
CARLSSON
—
ÄÄRET

★ Johnny
Kniga

CHRISTOFFER
CARLSSON

ÄÄRET

SUOMENTANUT TARJA LIPPONEN

★
*Johnny
Kniga*

Sinulle, Mela, kuten aina.

Den fallande detektiven

COPYRIGHT © CHRISTOFFER CARLSSON 2014

ALKUTEOS: PIRATFÖRLAGET, TUKHOLMA 2014

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH ARLANDER AGENCY.

*Johnny
Kniga*

JOHNNY KNIGA KUSTANNUS,

IMPRINT OF WERNER SÖDERSTRÖM CORPORATION,
PL 314, (KORKEAVUORENKATU 37), 00101 HELSINKI

ISBN 978-951-0-41217-6

PAINETTU EU:SSA

WILLARD: Minulle kerrottiin, että te olette menettänyt järkenne, eikä teidän menettelytavoissanne ole tolkkua.

KURTZ: Menettelytavoissani ei ole tolkkua, vai?

WILLARD: Mitään menettelytapoja ei voi edes havaita, herra eversti.

– *Ilmestyskirja. Nyt*

SINÄ TALVENA myrsky riehui.

Tutkija kuoli, sanelukone kulki yhdeltä toiselle Tukholmassa, ja mihin se ajautuikin, se näytti tuottavan ongelmia. Mielenosoitus karkasi käsistä, ja kaksi entistä ystäväystä tapasi keinuilla, puistossa, jossa olivat lapsena leikkineet.

Mälarenin pohjassa lepäsi puhelin, joka oli tapahtumien kannalta merkittävä vain siten, että syypää oli viskannut sen järveen. Sairaalan pedillä makasi mies odottamassa kuolemaa ja hänen viimeiset sanansa olivat *sintarin* ja *rotsin moka*. Mitä ne sitten tarkoittivatkaan. Niiden merkitys selvisi vasta liian myöhään. Ja kello kävi kohti nollapistettä, joulukuun 21. päivää.

Tarina oli outo ja mutkikas, sitä mieltä kaikki olivat jälkeenpäin. Vai oliko sittenkään? Ehkä tarina olikin hyvin yksinkertainen, jopa arkinen, koska tuona talvena yksi petti toisen, ja se tiesi lopun alkua.

Kaikki kävi, tietämyksemme mukaan, jotenkin tähän tapaan.

I

WHO COMES
AROUND
ON A SPECIAL
NIGHT?

VAIN YKSI on varmaa: kaupunki on peloissaan. Se on näyttänyt todelliset kasvonsa, siitä olen varma. Sen kuulee kaupungin sykkeestä, kun nojautuu lähelle ja uskaltaa painaa korvansa sitä vasten, kun tosiaan kuuntelee sydämenlyöntien tikitystä. Kiihkeä ja hermostunut syke, arvaamaton. Kuin hehkulamppu, joka on alkanut välähdellä ennen kuin sammuu lopullisesti, mutta ei sitä kukaan mieti. Ei sitä kukaan näe.

Sen sijaan lyö yksittäinen kirkonkello. On keskiyö ja lumihiutaleet leijailevat taivaalta. Katulamppujen kalsea valo saa hiutaleet näyttämään hopeisilta, läpikuultavilta. Läheisellä klubilla sykkii raskas bassobiitti, joku laulaa *oh, I wish it could be Christmas every day*. Auton jarrut kirskahtavat vähän matkan päässä. Kuljettaja huudattaa äänitorvea.

Ja etäisyydessä: sireenit. Sellainen yö se.

Yksi Döbelnsgatanin sivukujista on pieni ja kapea. Jos levittää käsivartensa, voi miltei koskettaa kumpaakin ajan syömää tiiliseinää, niin kapea kulkuväylä on. Ja hämärä. Julkisivut nousevat korkeuksiin kaupungin keskustassa eikä auringonvalo ole aikapäiviin yltänyt kuluneelle asfaltille.

Kujanpahanen johtaa isolle takapihalle. Seinänvieruksille on ehdettu muovisia tummanvihreitä roskasäiliöitä, täynnä jätettä. Kansille on kertynyt ohut kerros lunta. Ylhäällä näkyy kappale taivasta kehyksinään rakennuksen seinät.

Vaaleansiniseen haalariin pukeutunut nainen pystyttää huolellisesti pihalle valkoista telttakangasta. Sen alla makaa mies selällään. Päällään hänellä on kaulaan asti napitettu paksu pomppa, neulottu kaulaliina, tummansiniset farkut ja mustat

saappaat. Neljä valonheitintä paljastaa miehen räikeällä valolla. Lähistöllä lojuu kauhtunut Fjällräven-reppu, avonaisena. Repun sisuksista on pudonnut tavaraa. Kirja, luottokorttikotelo, pari paksuja sukkaa, avainnippu, vähän käteistä. Miehellä on mukanaan hansikkaat, mutta hän on riisunut ne. Ne sojottavat takintaskuista.

Mies on kolme-nelikymppinen, tummat hiukset leikattu siististi lyhyiksi. Neliskulmaisilla kasvoilla näkyy parin päivän sänki. Silmät ovat kiinni, joten silmienväriä voi vain arvailla ja ehkä hyvä niin, toistaiseksi.

Odottelen kivenheiton päässä teltasta kädet takintaskuissa ja tömistelen jalkojani kuin olisin kärsimätön. Itse asiassa minua vaivaa pääasiassa kylmyys. Yhtä sisäpihan ikkunaa valaisee punainen joulutähti. Se on iso kuin autonrengas ja sen takana hämmöttävät kasvat. Pojan kasvat.

»Onko hän seissyt ikkunassa pitkäänkin?»

Nainen sinisessä haalarissa, Victoria Mauritzon, on kyykysässä ja kääntyy katsomaan minua avatessaan laukkuaan.

»Kuka?»

Haluan pitää kädet lämpiminä, joten en ota niitä taskuista, vaan nyökkään kohti ikkunaa.

»Tuo poika.»

»Mauritzon seuraa katsettani.

»Jaa.» Hän tiirailee lumisateen läpi. »En tiedä.»

Mauritzon jatkaa työtään. Kohottaa kameran, säätää jotakin namikkaa ja ottaa sitten 68 kuvaa kuolleesta ja löytöpai-
kasta.

Tylppä sininen valo piiskaa talon seiniä ja kauempana lepattaa sinivalkoinen eristysnauha. Muutama ohikulkija on pysähtynyt tarkkailemaan tilannetta toivoen näkevänsä jotakin. Kännykkäkameroiden salamat välähtelevät.

Mauritzon on jo työntänyt kameran laukkuun ja asettanut digitaalisen lämpömittarin kuolleen miehen korvaan.

»Aika tuore tapaus», hän sanoo.

»Miten tuore?»

»Ehkä tunnin, jollei vähemmänkin. Olen tavallista epävarmempi. Tällä tavoin ruumiinlämmöstä saa vain karkean arvion. Toinen konsti on tarkempi, mutta se ei tullut mukaan.»

»Miten hän kuoli?»

»Ei aavistustakaan.» Mauritzon vetää lämpömittarin vainajan korvasta, vilkaisee sen lukemaa ja kirjoittaa jotain papeleihinsa. »Mutta kuollut hän yhtä kaikki on.»

Astun varovasti telttakankaan alle ja kyykistyn repun ääreen. Saan Mauritzonilta lateksihanskat ja vedän kädet vastahakoisesti taskuista. Kämmenten iho näyttää muovin läpi valjulta, sormet luisevammilta kuin ovatkaan.

Pahoinvointini kasvaa, lämpö leviää selässä, muuttuu kylmäksi hieksi. Toivon, ettei Mauritzon huomaa.

»Hän näyttää siistiltä», Mauritzon huomauttaa ja tarkastelee kuollutta. »Ei sitä tyyppiä, jollaisen odottaa löytävänsä kuolleen takapihalta.»

»Ehkä hänellä oli tapaaminen.»

Nappaan luottokorttikotelon. Se on musta, nahkainen. Kortit lepäävät pikkutaskuissaan. Luottokortti, henkilökortti, jonkinlainen kulkukortti ja lisäksi valkoinen kortti, jossa on sininen koukerokuvio ja samalla sinisellä teksti: TUKHOLMAN YLIOPISTO. Nykäisen henkilökortin kotelosta ja nielaisen kahdesti hillitäkseni pahoinvointia.

»Thomas Markus Heber.» Vertaan henkilökortin kuvaa kuolleen miehen kasvoihin. »Näyttäisi olevan hän. Syntynyt seitsemänkahdeksan.»

Painan henkilötunnuksen mieleeni ja tunnen jotenkin merkittävästi varastavani kuolleelta. Työnnän kortin koteloon

ja käänny katsomaan muita repusta pudonneita esineitä. Avainnippusta voi päätellä vain sen, ettei kuolleella miehellä ollut autoa. Kolme avainta, yksi kotiin, toinen, josta on mahdollonta tietää varmaksi, mutta luultavasti työpaikalle, kolmas on pyöränavain. Paksut sukat ovat kuivat mutta käytetyt. Sama haju leyhyy yleensä ihmisten kengistä.

Teoksen *The Chalk Circle Man* on kirjoittanut Fred Vargas. Nide on hiukkasen kulunut, puolivälissä on koirankorva. Avaan kirjan taitetun sivun kohdalta ja katse osuu sivun ensimmäiseen virkkeeseen.

Can't think of anything to think.

PUNNITSEN VIRKKEEN merkitystä ja lävättän kirjan kiinni, lasken sen paikoilleen ja nousen. Olen kahdettatoista päivää taas virassa, meneillään on toinen yövuoro.

Kysymys kuuluu, mitä helvettiä luulen täällä tekeväni.

Väkivaltauyksikössä, joka toimii Cityn ja Norrmalmin alueella. Poliisit kutsuvat sitä Käärmeenpesäksi. Aineissa kulkevaa populaa, joka hakkaa, potkii, puukottaa ja ampuu toisiaan, nistejä ja diilereitä, jotka saavat kellarissa kuulan kalloon. Naiset tappavat miehiä ja miehet naisia, ase- ja huumelastit vaihtavat omistajaa. On mellakoita ja mielenosoituksia, mieli-puolista kaahaamista ja palavia autoja. Sellainen on Käärmeen-pesä. Ja nyt tämä, siististi pukeutunut keski-ikäinen mies kuoleena takapihalla. Mitä tahansa voi tapahtua kenelle tahansa.

Alkuun minut oli hyllytetty vuodenvaihteeseen asti. Sitä ennen ei paluu työhön käynyt laatuun. Loppukesän käänneet vain pahensivat tilannetta. Keskustelu psykologin kanssa saattoi hyvinkin muuttaa kaiken.

Psykologi on sitä lajia, joka jaottelee asiakkaansa rahan perusteella, ja minä olin jo kauan sitten lakannut olemasta houkutteleva sijoitus. Tunnin sessioita kuvasti se, että purskahdin vuoroin itkuun, vuoroin istuin mykkyyteen vajonneena ja vedin tupakkaa, vaikka polttaminen vastaanotolla oli kielletty. Psykologi näytti enimmäkseen tympääntyneeltä, tarkasteli ruskettuneita piirteitään peilistä selkäni takaa ja kuljetti sormiaan siististi leikatussa kuontalossaan.

»Kuinka Sobrilin kanssa sujuu?» hän kysyi.

»Hyvin. Yritän vähentää.»

Miehen silmissä alkoi välkkyä.

»Hyvä, Leo.» Hän kirjoitti jotain papereihinsa. »Hyvä, oikein hyvä. Jättiharppaus eteenpäin.»

Pian sen jälkeen psykologi päätteli, etten enää tarvinnut hänen apuaan, ja kävin naurettavan pintapuolisessa lääkärin-tarkastuksessa pari päivää myöhemmin. Minut tutkinut lääkäri ei keksinyt ainuttakaan syytä, miksi en olisi voinut palata oikeuslaitoksen palvelukseen.

Syynä saattoi olla, etten puhunut sanaakaan painajaisista ni enkä satunnaisista vainoharhoista. En sanaakaan äkillisestä halusta heittää lasi seinään, hajottaa tuoli, lyödä jotakuta naamaan. Jostain syystä niistä ei myöskään kysely. Jos olisi, en olisi kertonut totuutta. Yhden asian olen nimittäin oppinut. Poliisivoimissa on helppo valehdella itsensä kuiville.

Minun ei ollut mitenkään mahdollista palata sisäiseen tutkintaan sen jälkeen, mitä oli tapahtunut. Mutta kai minulle olisi pitänyt löytyä paperitöitä, ehkä petosyksiköstä tai siveellisyyssrikoksista. Pieni kolkka syvältä byrokratian pölyisimmästä onkalosta, missä en olisi voinut aiheuttaa sanottavampaa vahinkoa.

Mutta ei.

Jouduin palaamaan Käärmeenpesään, jossa aikoinani sain oppini Leviniltä. Poliisiylihallitus on panostanut poliisipiirimme resursseihin ja kaiketi siksi olen täällä. Kasvaneista resursseista ei kaiketi ole paljonkaan apua. Suurkaupungin melu sekoittaa ihmisen pään, sanotaan, ja kaikkein sekopäisimpiä ovat ne, jotka joutuvat melun ytimeen, kaupungin sydämeen. Ei mikään salaisuus. Kaikki, jotka ovat joskus tehneet tienestinsä Käärmeenpesässä, tietävät sen.

RIISUN LATEKSIHANSKAT. Poika on paikoillaan ikkunas-
sa, puoliksi piilossa ison loistavan tähden takana. Kuusi- tai
seitsemänvuotias, ei sen vanhempi, silmät ovat ymmyrkäiset
ja tumma tukka kiharalla. Kohotan käteni tervehdykseen ja
yllätyn, kun ilmeetön poika tekee samoin.

»Jonkun pitäisi puhua hänen kanssaan.»

»Kenen?» Mauritzon kysyy.

»Pojan.»

»Kyllä hänenkin vuoronsa tulee, aikanaan.»

Mauritzon on oikeassa. On myöhä ja useimmat takapihan
ikkunoista ovat pimeinä, mutta valo toisensa jälkeen syttyy
ikkunoihin, kun ihmiset heräävät asuntoja kiertäviin kollegoihi-
ni. Poimin takin sisätaskusta Sobrilin ensi kertaa työvuoron
aikana. Pilleri on pieni ja pyöreä kuin näppäimistön o-kirjain.

Kun katson sitä ja pidän sitä sormieni välissä, tunnen suun
täyttyvän syljestä ja hien kuivuvan. Voin kuvitella, kuinka
ikään kuin kääriydyn hitaasti pumpuliin ja maailman oikeat
mittasuhteet asettuvat paikoilleen. Pidän pilleriä kädessä,
kunnes sujautan sen huomaamattomasti sisätaskuun ja kadun
saman tien, etten tunkenut sitä suuhun.

»Missä hänen puhelimensa on?» kysyn ja huomaan, että
ääneni on luonnottoman paksu.

»Uhrinko? Ei aavistustakaan. Ehkä hän makaa sen päällä.
Minun pitäisi saada hänet käännettyä, haluan nähdä selkä-
puolen.»

Mauritzon viittilöi paikalle kaksi univormukonstaapelia.
He ovat kymmenen vuotta minua nuorempia ja hytisevät, ehkä
kylmissään. Mauritzon ojentaa heille hanskat ja konstaapelit

auttavat häntä kääntämään varovasti ruumiin, jotta Mauritzon pääsee tutkimaan selkää ja jalkoja.

Maa Thomas Heberin alla on ruskeanpunaista. Veri on sulattanut lumen ja värjännyt sen punertavaksi ja rusehtavaksi sohjoksi.

»Merkillistä, että verta näkyy vieläkin niin vähän», sanon.

»Johtuu pakkasesta», Mauritzon mumisee ja tutkii verestä märkää selkämystä. »Kylmyys edistää ruumiin jäähtymistä.» Hän rypistää kulmiaan. »Tuossa on jotain.»

Selässä näkyy selvä repeämä, sydämen korkeudella.

»Puukonisku?»

»Siltä näyttää.» Mauritzon kääntyy puhumaan konstaapeleille. »Kääntäkää hänet takaisin samaan asentoon, varovasti.»

»Ja soittakaa Gabriel Birck paikalle», sanon.

»Eikö hän ole vapaalla?» toinen konstaapeleista kysyy.

»Kyllä, virallisesti on.»

»Eikö sitten voisi odottaa huomiseen?»

Siirrän katseeni vainajasta konstaapeliin. Pahoinvointi palaa ja pulssi nousee. Pelko tulee madellen, maan alta kömpii olentoja, ne kurottuvat minua kohti.

»Mitä luulet?» saan sanotuksi. »Tarvitsemme tutkinnalle johtajan, poliisin puolelle.»

Konstaapelit vilkaisevat toisiaan.

»Tee sinä se», toinen konstaapeli sanoo.

»Mutta hänhän pyysi sinua.»

»Kunhan nyt vain hoidatte asian», sähähdän ja tunnen seinien huojahtelevan lähemmäs meitä, seinien, jotka ovat kaatumassa, ne ovat kaatumassa, murskaamassa minut.

Konstaapelit lähtevät huokailen matkoihinsa. Mauritzon jatkaa työtään. Lähistön klubilta kantautuu musiikkia, joku laulaa *oh, what a laugh it would have been if daddy had seen*

mommy kissing Santa Claus that night. Mauritzon hyräilee melodialla.

Ehkä ajatus klubista ja alkoholista saa taas hien virtaamaan, se aaltoilee lävitseni, tunkee ulos huokosista ja tuottaa hengenahdistusta. Lähden hätäisesti rikospaikalta, kujalle ja Döbelns-gatanille enkä tiedä, näkyykö se vai ei, mutta minusta tuntuu, että horjun ja hoipertelen, haukon henkeä. Happea, en voi hengittää.

Silmissä pimenee ja jossain kohtaa uhrin ja eristysnauhan välillä haen seinästä tukea. Tiili on kylmä ja kova, mutta antaa tuen, etten kaadu päistikkaa ja vatsassa vääntää ja taivun kakinkerroin. Kurkusta ja suusta syöksyy osin sulanutta makkaraa, leipää ja kahvia pahanhajuisena vellinä, joka tyrskähtää loiskuen jäätyneeseen lumeen.

Jalkani pettävät ja putoan polvilleni, tunnen kylmyyden nousevan farkkujen läpi reisiin, mutta olo on puutunut, sitä hallitsevat hiki, puistatukset ja kurkun käheys. Varmuus siitä, että näin elämä tulee loppumaan.

»Murha näyttää ottavan koville konkareillekin», kuulen konstaapelin äänen kaukaisuudesta.

Valokuvaajien salamavalot räpsyvät yhä. Kaikki on yhtä ja samaa paksua sumua. En räpäytä silmiä, ne ovat aivan kyynelissä oksennuksen jäljiltä. Hämärää. Kurkussa polttelee, mahaa vääntää.

Nousen ylös pitämällä toisella kädellä seinästä kiinni. Toisella kaivelen takin sisätaskua. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta. Milloin otin viimeksi pillerin? Siitä täytyy olla päivä tai kaksi. Eikö tosiaankaan yhtään enempää? Putoan yhä, aina vain syvemmälle itseeni.

Ei kaupunki ole peloissaan. Tukholma ei ole sammuva hehku-lamppu. Minä olen.

OVI ON vankka ja viileä ja postiluukussa lukee THYRELL. Painan vapisevan etusormeni ovikellolle, mutta päätän sittenkin koputtaa. Lapset hermostuttavat minua jollakin käsittämättömällä tavalla.

Olen vähän pyörriksissä, mutta Sobril alkaa vaikuttaa ja käärii minut verkkaisesti kevyeen usvaan. Polvet lyövät vieläkin loukkua, mutta kylmä hiki on kuivahtamassa, iho tuntuu nahkealta. Kun rystyseni koskettavat puuovea, sisältä kuuluu liikettä. Kuin joku olisi odottanut minua. Lukko kilahtaa auki ja ovi raottuu epäröiden.

Pikkuinen kaitaluinen poika seisoo edessäni silmät ammollaan ja niin kalpeana, että hänen ihonsa vaikuttaa läpikuultavalta.

»Olen kipeänä», hän sanoo.

»Hyvä on. Ei mitään hätää.»

»Keuhkokuume», poika tarkentaa kiireettä, kuin sana vaatisi ponnistelua.

»Mikä sinun nimesi on?»

»John. Entäs sinun?»

»Vai John. Se on hyvä nimi. Minä olen Leo ja olen poliisi. Onko sinun isäsi tai äitisi kotona?»

»Isi on muuttanut pois.»

Pojan takaa kuuluu ovi avautuvan ja ikäiseni unenpöppöinen nainen tulee esiin. Yöpaidassa komeilee haalistunut Bob Dylan.

»Sinäkö avasit oven, John?» nainen kysyy ja laskee kätensä pojan harteille. »Mistä on kyse?»

»On...» sanon epäröiden. »Olen poliisista. Tuolla taka-

pihalla on sattunut jotakin ja luulen, että John saattoi nähdä jotain. Haluaisin puhua hänen kanssaan.»

»Saisinko nähdä poliisikorttisi?»

Näytän korttini.

»Onko välttämätöntä puhua hänen kanssaan nyt heti?»

»On. Jos se sopii?»

John mutristaa huuliaan kuin punnitsisi millaisia etuja ja haittoja voisi koitua vieraan miehen päästämisestä kotiin. Lopulta hän siirtyy sivuun.

»Sinun pitää ottaa kengät pois», poika sanoo.

»Totta kai. Minkä ikäinen sinä olet, John?»

»Hän on kuuden», nainen vastaa.

Nainen esittäytyy Amandaksi. Käsi on lämmin. Pieni eteinen on lyhyt ja kapea, johtaa tilavaan olohuoneeseen. Ohitan matkalla keittiön ja oven, jonka takana on äidin makuuhuone. Asetun ison joulutähden vierelle, tähti loistaa ikkunasyvenyksessä kirkkaanpunaisena.

»Mitä hän on nähnyt?» äiti kysyy.

»Kun näit minut tuolla alhaalla, John, ja heilautimme toisillemme kättä, seisoi varmaan tässä ikkunan luona.»

»Niin.»

»Mitä hän on nähnyt?»

Amanda astuu ikkunan ääreen, tähyilee takapihalle, henkäisee ja peittää kämmenellä suunsa.

»Herranjestas.»

Äiti kysyy pojalta, onko tämä kunnossa. Jaksako poika tosiaan puhua kanssani.

»Jaksan minä.»

»Hyvä on. Minäpä...» äiti kokoaa itsensä. »Minäpä taidan keittää teetä. Maistuuko tee, John?»

Poika kohauttaa harteitaan. Äiti häipyi, hoippuen.

Painan kämmenet reisiäni vasten ja kumarrun eteenpäin,

yrityn nähdä maailman alapuolellamme Johnin silmin. Takapiha aukeaa näkyviin selvästi, Mauritzon riisuu parhaillaan varovasti kuolleelta mieheltä kenkiä. Uhrin ympärillä häärii useita ihmisiä, ja Mauritzonin kehonkielestä voi päätellä, ettei hän ole tyytyväinen tilanteeseen.

»Sinä haiset», poika sanoo.

»Haisenko?»

»Haiset oksennukselta.»

»Haju tulee takistani. Poliisin työssä tapaa monia ihmisiä, jotka oksentelevat, eikä aina ehdi alta pois.»

»Mutta sinun silmäsi», poika tiirailee minua epäluuloisena.

»Ne ovat punaiset.»

»Olen ollut pitkään valveilla.»

John punnitsee sanojen totuudellisuutta ja näyttää sitten antavan periksi.

»Joku makaa siellä pihalla.»

»Kyllä.» Suoristaudun. »Kyllä, niin makaa.»

»Hän on kuollut, eikö niin?»

»Kyllä.»

Haeskelen istumapaikkaa ja huomaan ison nahkanojatuolin matalan lasipöydän vierellä. Asetun muhkealle käsinojalle ja samassa John alkaa yskiä lujaa ja käheästi. Keuhkoissa pulputtaa kuin huonossa viemäriässä ja poika irvistää kivusta, kasvat käyvät punaisiksi.

Amanda näyttää unohtaneen, miksi lähti keittiöön, tai sitten hän on muuttanut mielensä. Hän palaa mukanaan lasi vettä, laskee lasin pöydälle, istuu sohvalle ja vetää viltin jalkojensa päälle.

»Haluaisin kuulla, mitä te puhutte.»

»Totta kai.» Katselen ikkunaa. »Sinähän näit minut tuolla pihalla, John. Eikö niin?»

»Joo.»

»Kuinka pitkään katselit ikkunasta?»
Poika ristii käsivartensa.
»Vähän aikaa. Ei kovin pitkään.»
»Voitko kertoa, mitä näit, kun menit ikkunaan? Mitä siellä pihalla tapahtui?»
»Ei mitään.»
»Sielläkö ei ollut ketään?»
Hän pudistaa päätään.
»Mutta sitten sinne tuli.»
»Milloin?»
John yskii taas, mutta ei niin voimakkaasti kuin aiemmin.
»Sinä kysyt kellosta, mutta en osaa vielä kelloa.»
»Totta. Kysyn kellosta.» Emmiin hetken. »Mutta ei se haittaa. Kuka sinne takapihalle tuli?»
»Mies. Joka makaa siellä nyt.»
»Mistä tiedät, että se oli se sama mies?»
»Luulen vaan.»
Tukahdutan huokauksen. Lapset.
»Oliko se mies yksin?»
»Oli.»
»Mitä sitten tapahtui?» kysyn.
»En ole ihan varma. Minun piti käydä vessassa ja kun tulin sieltä, se mies makasi siinä maassa.»
»Oliko hän vieläkin yksin siinä pihalla?»
»Ei, siinä oli toinen mies ja piteli sen miehen reppua.»
»Osaatko kertoa, miltä se mies näytti?»
John miettii.
»Mustat vaatteet.»
»Oliko se mies pitkä vai lyhyt?»
John mittailee minua katseellaan.
»Yhtä pitkä kuin sinä, ehkä.»
»Minkä väriset hiukset sillä miehellä oli, näitkö sitä?»

»En. Sillä miehellä oli pipo päässä.»

»Oliko se sellainen pipo, jonka voi vetää kasvojen peitoksi?»

Kysymys saa pojan nauramaan, syvältä kaakattaen. Ääni on hykerryttävä ja saa lämmön keräytymään vatsaani. Nauru vääntyy yskäksi ja Johnin kasvot alkavat taas punoittaa.

»Juo vettä, kulta pieni», Amanda sanoo.

Ojennan lasin pojalle. Hän ottaa siemauksen ja irvistää kuin juominen tekisi kipeää.

»Ei», hän sanoo. »Ei niin pidetä pipoja.»

»Eli kun tulit takaisin ikkunaan, pihalla oli mies, joka penkoi reppua?»

»Niin.»

»Löysikö hän jotain?»

»En nähnyt, mikä se oli.»

»Mutta hän otti repusta jotain?»

»Niin. Ja lähti sitten pois.»

»Mihin suuntaan?» Osoitan sormella ikkunaan ja poika seuraa sormen suuntaa. »Tuohon suuntaan vai tuohon?»

»Siihen ekaan.»

Ydinkeskustan suuntaan.

»Ja sitten», poika sanoo. »Se toinenkin lähti.»

»Toinen? Maassa maannut mies?»

»Ei vaan se, joka oli piilossa.»

»Pihallako oli joku piilossa?» Nostan peukalon pystyyn.

»Ensin tuli se mies, joka makaa tuolla.»

Poika nyökkää. Nostan pystyyn etusormen.

»Ja sitten oli se, joka penkoi reppua.»

John nyökkää taas. Nostan pystyyn keskisormen.

»Ja lisäksi vielä kolmas.»

»Niin.» John näyttää tyytyväiseltä, aivan kuin hän olisi onnistunut vaikeassa haasteessa: saada aikuinen ymmärtämään jotakin. »Niin just.»

**”CHRISTOFFER CARLSSON
JATKAA LOISTAVIEN POLIISIROMAANIN
KIRJOITTAMISTA SJÖWALL-WAHLÖÖN
[BECK] HENGESSÄ.”**

— GUNILLA SANDELL, *ALLERS*

**★
Johnny
Kniga**

ISBN 978-951-0-41217-6

kl 84.2

Sanelukone

WWW.JOHNNYKNIGA.FI

ETUKANNEN KUVA P. J. Bucknall
TAKAKANNEN KUVA Anna-Lena Ahlström
PÄÄLLYS Martti Ruokonen